

[Poul Hansen (Kalundborg).]

ten nu — bortset fra den udvidelse af skattepligten, som vi skal forhandle om — vedtages med de foreslåede satser, hvad vil så ske? Der vil ske dette, at den samlede indtægtsmasse de næste år formindskes med værnescattens beløb, og at derfor statens skatteindtægter, derunder også næste års værnescat, går ned. Denne nedgang vil især komme de store indtægter til gode, fordi de jo får de største værnescatsbeløb at kunne fradrage. Dette kommer også sandsynligvis endnu mere udpræget til at gøre sig gældende for kommuneskattens vedkommende. Det vil altså sige, at hvis de nuværende satser blev opretholdt, så ville de store indtægter reelt ikke komme til at betale en så stor værnescat, som satserne tilsyneladende angiver, og som de ville komme til at betale, hvis skattefradragsreglen ikke kom til anvendelse. Da det fra vor side — som udtalt af den højtærede statsminister i går — må være en forudsætning, at byrdefordelingen, bortset fra indkomstgrænsens sænkning, ikke forrykkes væsentligt, må de foreslåede satser altså undergå en ændring i opadgående retning, og der vil sikkert også være andre problemer, som må overvejes i samme forbindelse.

Hvad alt dette nu betyder i tal med hensyn til det merbeløb, som skal udskrives, og den ændring, satserne skal undergå, har jeg ikke materiale til at kunne udtale mig om; men jeg går ud fra, at den højtærede finansminister såvel her i salen som vel navnlig under udvalgsforhandlingerne kan belyse disse forhold konkret.

Det standpunkt er jo nu accepteret, at indkomstgrænsen for værnescatten skal sættes ned, men vi for vort vedkommende har ikke givet tilslutning til, at de velhavende skal slippe på de fattiges bekostning. Udfra denne betragtning, udfra de synspunkter, vi hidtil har gjort gældende, må vi mene, at de mindre indkomster fortsat må fritages. Jeg har forstået venstres og de konservatives stilling sådan, at de er enige i det hovedsynspunkt, at de brede skuldre skal bære de tungeste byrder, og jeg har videre forstået, at det ikke så meget er de merbeløb, som kan skaffes ved en udvidelse af beskatningen, der interesserer dem, som det principielle og symbolske, at hele befolkningen skal deltage. Som min modkandidat under valgkampen, det tidligere medlem af tinget hr. Vagn Bro, udtrykte det på møde efter møde: det skal ikke være mange kroner de små indtægter skal betale. Jeg håber dog, at man ikke

vil være indstillet på at drive symbolikken så vidt, at man vil forlange opkrævet så små beløb, at de går til i administrationsomkostninger, og jeg håber, at man i det hele taget vil holde sig i erindring, at vi også inden længe skal drøfte forbrugsafgifterne, og at vi må tage deres tryk med i betragtning. Socialdemokraterne er jo nu kommet venstre og de konservative i møde i spørgsmålet om en udvidelse af skattepligten udfra den betragtning, at vi skal forhandle os tilrette, og at vi har den fælles forpligtelse over os.

Vi har under de sidste dages debat været udsat for mange spørgsmål om, hvad vi egentlig vil på det og det område. Jeg synes, jeg derfor har lov til i dag i al stilfærdighed at bede de ærede medlemmer af venstre og det konservative folkeparti løfte sløret for, hvor langt de mener, at skattepligten skal udvides, og med hvilken styrke den skal pålægges. Nu må det vel være deres tur — om jeg så må sige — at komme ud af busken. For vort vedkommende er stillingen jo klar. Vi er parate til en forhandling om udvidelse af skattepligten, men med fastholdelse af hovedsynspunktet: de, der har bedst råd, må så afgjort bære hovedbyrden. Vi kan ikke forestille os, at man vil kræve, at de dårligst stillede i vort land, der i sandhed bærer byrder nok i forvejen, skal belastes med denne skat; det tør vel siges, at disse medborgere i forvejen fuldtud på anden måde gør deres værnetjeneste.

Også på et andet område synes jeg, vi fra vor side har lov til at bede de ærede medlemmer af oppositionen om nu i det mindste at give os en antydning af, hvad de forestiller sig. I gårsdagens dagsorden har vi for vor del tilsagt medvirken til, at der søges fundet en anden finansieringsform end tvangslånet, og dette tilsagn står vi naturligvis ved, men ønsket om en anden finansieringsform er kommet fra oppositionen, og den har derfor, synes jeg, en særlig forpligtelse til at prøve på at give dette ønske en positiv form. Det er så meget rimeligere, mener jeg, at fremhæve dette, som jeg tror, det vil blive forbundet med nogen vanskelighed at finde en anden finansieringsform, som er tilfredsstillende.

Alt i alt må man vel sige, at vi fandt i går ud af det hovedgrundlag, på hvilket der skal forhandles, men sagen er jo ikke afgjort, der står adskilligt tilbage endnu, og jeg vil da tilsidst udtrykke det håb, at det, der skete i går, ikke var noget tilfældigt og foreløbigt, men at der virkelig blev åbnet en dør til frugtbare og videregående